

Toamna cu luna anii '60

Mircea Cărtărescu

Toamna cu luna
când porți peste pulovar o niciodată căptușită cu totdeauna
când știi că ai mai iubit și ai să mai iubești
printre taxiuri nefirești.

Toamna cu luna
când cabinele de telefon scânteiază
când știi că nimic nu durează
când până și vitrinele graseiază
și vocea le tremură, și serviciile de porțelan se fac zob.

Toamna de sticlă
când magnetofonele se fac zob
când mixerele de plastic pălesc
când aspiratorul asudă rece
când trusa de șurubelnițe hohotește
când mașina de spălat cu ochiul rotund
și coniacul cu patru stele
se-ngălbenesc și cad de pe ramura minții mele
și toamna de vermut se crede tânără uneori...

Noi n-o să mai ținem unul la altul.
N-o să ne mai facă plăcere să ne vedem fețele, râsetul.
Noi n-o să ne căsătorim,
n-o să avem copii
și n-o să îmbătrânim împreună.
Mi-e așa de clar lucrul asta acum.
Iar viețile noastre n-or să fie îndelungate
ci scurte, haotice.
Zi, noapte, zi, noapte, zi, noapte
august, decembrie, aprilie...

Toamna cu luna
aș vrea atât de tare să fim acum împreună
să privim vitrinele împreună
să numărăm taxiurile împreună
și să ne ningă frunzele-ngălbenite.